

EL RETORN DEL NOSTRE SENYOR JESÚS

Dissabte 23 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Isaïes 13:6, 9; Mateu 24:30, 31; Daniel 2:34, 35; 2 Timoteu 4:6-8; 2 Tessalonicencs 1:7-10.

PER MEMORITZAR:

“Perquè la vinguda del Fill de l’Home serà com el llampec que esclata a llevant i brilla fins a ponent” (Mateu 24:27).

El poeta T. S. Eliot va començar un poema amb la frase: “En el meu començament està la meva fi”. Malgrat ser paraules succintes, transmeten una veritat poderosa. En els orígens es troben els finals. Veiem ressons d'aquesta realitat en el nostre nom, Adventista del Setè Dia, que porta dos ensenyaments bíblics bàsics: “Adventista”, que assenyala la segona vinguda de Jesús, en la qual totes les esperances i les promeses de l'Escriptura, incloent la promesa de vida eterna, trobaran el seu compliment; i “del Setè Dia”, pel dia de repòs sabàtic dels Deu Manaments, una commemoració setmanal de la creació en sis dies de la vida a la Terra.

Per més distants que estiguin en el temps la creació del món (el nostre principi) i la segona vinguda de Jesús (el nostre fi, almenys la fi d'aquesta existència pecaminosa), aquests esdeveniments estan relacionats. El Déu que ens va crear (Joan 1:1-3) és el mateix Déu que tornarà i, en un instant, “en un batre d'ulls, quan toqui la trompeta final” (1 Corintis 15:52), aconseguirà la nostra redempció final. En el nostre començament, sens dubte, trobem el nostre fi.

Aquesta setmana parlarem del final de tots els esdeveniments finals: la segona vinguda de nostre Senyor Jesús.

EL DIA DE JEHOVÀ

Encara tenim tendència a pensar que la segona vinguda de Jesús és només un ensenyament del Nou Testament, i això no és cert. Per descomptat, després de la primera vinguda de Jesús, després de la seva mort, resurrecció i ascensió se'ns va donar una revelació més completa i més rica de la veritat que envolta la Segona Vinguda. Però, com amb tantes altres coses del Nou Testament, l'Antic Testament revela indicis d'aquesta veritat primordial molt abans que succeeixi. Amb la doctrina de la segona vinguda de Jesús, els autors del Nou Testament no van revelar una nova veritat, sinó que van contribuir enormement amb una veritat que ja havia estat revelada a la Bíblia. Recentment, ara, i a la llum del Salvador crucificat i ressuscitat, la promesa de la Segona Vinguda es pot comprendre i apreciar més plenament.

Llegeix Isaïes 13:6 i 9; Zacaries 14:9; i Daniel 12:1. Què ens ensenyen aquests versicles sobre la segona vinguda de Jesús?

Sense cap mena de dubte, “el dia de Jehovà” serà un dia de destrucció, tristesa i confusió per als perduts. Però també serà un dia d'alliberament per a tot el poble de Déu, els que es troben “escrits en el llibre [de la vida]” (*veure també* Filipencs 4:3, Apocalipsi 3:5; 13:8). Aquest tema, el del “dia de Jehovà” concebut com un temps de judici contra els impius, però també un temps en què els fidels de Déu són protegits i recompensats, es troba en l'Antic Testament. Per exemple, encara que alguns s'enfrontin a “la ira encesa de Jehovà” (*SBT*), els qui escoltin la crida per buscar “la justícia, [...] la humilitat” quedaran “protegits en el dia de la ira de Jehovà” (Sofonies 2:1-3).

Llegeix Mateu 24:30 i 31. De quina manera aquests versicles mostren aquesta mateixa gran diferència entre els perduts i el salvats en la segona vinguda de Jesús?

A mesura que es desenvolupin els esdeveniments finals, es farà més evident de quin costat estem. Quines decisions podem i hem de prendre ara per assegurar-nos estar del costat correcte?

* [Text afegit pel traductor]. (Nota del traductor).

DANIEL I LA SEGONA VINGUDA DE JESÚS

Encara que molts jueus de l'època de Jesús esperaven que el Messies enderroqués als romans i establís Israel com la nació més poderosa de totes, cap dels adveniment de Jesús, ni el primer ni el segon, es tractava d'això. Déu tenia reservat alguna cosa molt més gran per als seus fidels que una simple reorganització del vell món pecador i caigut.

Potser no hi ha res a l'Antic Testament que reveli tan clarament com Daniel 2 la veritat que el nou món no sorgeix del vell, sinó que és una creació nova i radicalment diferent.

Daniel 2 mostra el sorgiment i la caiguda de quatre grans imperis mundials: Babilònia, Medopèrsia, Grècia i, finalment, Roma, que després es desintegra en les nacions de l'Europa moderna. No obstant això, l'estàtua que Nabucodonosor va veure en el seu somni (que simbolitza la successió d'aquestes quatre grans potències mundials) acaba d'una manera espectacular, que mostra la gran desconexió entre aquest món i l'esdevenidor després del retorn del nostre Senyor Jesucrist.

Llegeix Daniel 2:34, 35, 44 i 45. Què ensenyen aquests versicles sobre el destí d'aquest món i la naturalesa del nou?

Aquests versicles deixen poca ambigüitat respecte al que succeirà quan Jesús torni. A Lluc 20:17 i 18, Jesús es va identificar amb aquesta pedra que va aixafar i va convertir en pols tot el que quedava d'aquest món. L'arameu de Daniel 2:35 diu que després que van ser esmicolats l'or, la plata, el fang, el ferro i el bronze, aquests “es van tornar com la palla de l'era a l'estiu, i el vent se l'emportà, de manera que no en va quedar rastre”. És a dir, res queda d'aquest vell món després que Jesús torni.

Mentrestant, la pedra que va destruir tot rastre d'aquest vell món “es va convertir en una gran muntanya que omplia tota la terra”. I aquest Regne, que sorgeix com a resultat de la Segona Vinguda, és aquell que “mai no serà destruït” i “subsistirà per sempre més” (Daniel 2:44).

Només un dels dos finals li espera a cada ésser humà que hagi viscut en aquest planeta. O estarem amb Jesús per l'eternitat o desapareixerem en el no res amb la palla d'aquest vell món. D'una o altra manera, l'eternitat ens espera a tots.

PERSPECTIVES A LLARG TERMINI

Llegeix Titus 2:13. Quina gran esperança tenim, i per què?

En descriure les seves creences sobre els orígens del nostre univers, un conferenciant va explicar que fa uns tretze mil milions d'anys “una massa minúscula infinitament densa va sorgir del no-res, i la massa va explotar, i d'aquesta explosió va néixer el nostre univers”. El catedràtic no va dir de quina manera aquesta “massa infinitament densa” va poder sorgir del no-res. Simplement va assumir, per fe, que va ser així.

Ara bé, com hem vist a la introducció de la lliçó d'aquesta setmana, en els nostres orígens trobem els nostres finals. Aquesta és la raó per la qual, segons aquest conferenciant, els nostres finals no són massa esperançadors, almenys a llarg termini. L'univers, creat a partir d'aquesta “massa minúscula infinitament densa”, està condemnat a una extinció futura, juntament amb tot el que està en ell, incloent a la humanitat, és clar.

En contrast, el concepte bíblic dels nostres orígens no només és molt més lògic que aquesta visió, sinó també molt més esperançador. Gràcies al Déu dels orígens, les nostres perspectives a llarg termini són molt bones. Tenim molt d'esperar del futur, i aquesta esperança descansa en la promesa de la segona vinguda de Jesús.

Llegeix 2 Timoteu 4:6 al 8. Pau, aquí, de què està parlant, i en què diposita la seva esperança?

Encara que Pau aviat serà executat, viu amb la seguretat de la salvació i l'esperança del retorn de Crist, el que Pau anomena “la seva vinguda” (2 Timoteu 4:8). L'espera una “corona de justícia”, per descomptat no la seva pròpia justícia (1 Timoteu 1:15), sinó la justícia de Jesús, sobre la qual Pau sap que reposa la seva esperança en la promesa de la Segona Vinguda. Malgrat les seves circumstàncies immediates, que en el millor dels casos eren depriments (a la presó, esperant a ser executat), Pau sap que les seves perspectives a llarg termini són molt bones. I això és perquè contemplava el panorama general, no s'enfocava solament en la situació immediata.

Tot i les teves circumstàncies immediates, com pots tenir la mateixa esperança que Pau? De quina manera podem aprendre a mirar el panorama general i l'esperança que aquest ens ofereix?

SOBRE ELS NÚVOLS DEL CEL

Tot i que la Segona Vinguda, segons la Bíblia, és un tema cabdal i essencial, no tots els cristians consideren que serà un retorn personal i literal de Jesús. Alguns sostenen, per exemple, que la segona vinguda de Jesús passa, no quan Crist torni en persona a la Terra, sinó quan el seu Esperit es manifesti en la seva església a la Terra. En altres paraules, la segona vinguda de Crist s'aconsegueix quan els principis morals del cristianisme es revelen al seu poble.

Però hem d'estar molt agraïts que aquest ensenyament és fals. Si fos veritat, quina esperança a llarg termini tindriem realment?

Llegeix els següents versicles del Nou Testament sobre la Segona Vinguda. Què revelen sobre la naturalesa del retorn de Crist?

Mateu 24:30

1 Tessalonicencs 4:16

Mateu 26:64

Apocalipsi 1:7

2 Tessalonicencs 1:7-10

“El firmament semblarà obrir-se i tancar-se. La glòria del tron de Déu semblarà travessar l'atmosfera. Les muntanyes es mouran com una canya quan bufa el vent, i les roques, esberlades, es dispersaran en totes direccions. S'escoltarà un estrèpit anunciant la vinguda d'una tempesta propera. El mar serà sacsejat violentament. S'escoltarà el soroll de l'huracà, com veu de dimonis en missió de destrucció. Tota la terra s'esvalotarà i creixerà com les onades del mar. La seva superfície s'esquerdarà. S'emblarà que s'esfondren els seus fonaments. S'enfonsaran serralades. Desapareixeran illes habitades. Els ports marítims que es tornaren com Sodoma per la seva corrupció, seran engolits per les enfurides ones. ‘Déu es recordà de la gran Babilònia i li passà la copa del vi dels seus càstigs’ ” (GC, “El poble de Déu és alliberat”, pàg. 382 [693, 694]).

El retorn de Jesús és un esdeveniment tan massiu que literalment posa fi al món tal com el coneixem avui. Quan passi, tothom també s'assabentarà. Allò que Jesús va aconseguir per nosaltres a la Primera Vinguda es manifestarà plenament en la Segona.

El fet de viure amb la realitat de la Segona Vinguda, com hauria d'impactar en la nostra manera de vida actual? Com ens ajudaria a recordar quines són les coses realment importants a la vida?

ELS VIUS I ELS MORTS

Abans de ressuscitar al seu amic Llätzer de la tomba, Jesús va pronunciar aquestes paraules: “Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori, viurà” (Joan 11:25). No obstant això, en comptes de demanar-li a la gent que cregués en una afirmació tan increïble, va procedir a ressuscitar Llätzer, que havia estat mort prou temps com perquè el cadàver comencés a fer pudor (Joan 11:39).

Els qui creuen en Jesús, de fet, moren. Però, com va dir Jesús, encara que morin, tornaran a viure. D'això es tracta la resurrecció dels morts. I això és el que fa que la Segona Vinguda de Jesús sigui tan Important per a totes les nostres esperances.

Llegeix Romans 6:5; 1 Tessalonicencs 4:16; i 1 Corintis 15:42 al 44, i 53 al 55. Segons aquests versicles, què passarà amb els morts en Crist quan Jesús torni?

La gran esperança de la Segona Vinguda és que la resurrecció dels morts que el mateix Jesús va experimentar serà la que també experimentaran els seus fidels seguidors de totes les edats. En la resurrecció de Jesús tenen l'esperança i la seguretat de la seva pròpia resurrecció.

Què passarà amb els que estiguin vius quan Jesús torni? Filipencs 3:21; 1 Tessalonicencs 4:17.

Els fidels que estiguin vius quan Jesús torni seguiran tenint un cos físic, però no en el seu estat actual. Serà transformat en forma sobrenatural en el mateix tipus de cos incorruptible que també tindran els que ressuscitin d'entre els morts. “Els justos vius seran canviats ‘en un moment, en un tancar i obrir d'ulls’. A la veu de Déu seran glorificats; ara seran fets immortals i es reuniran amb els sants ressuscitats per trobar-se amb el seu Senyor a l'aire” (CS, “El poble de Déu és alliberat”, pàg. 386 [703]).

Fes una llista de totes les coses d'aquest món que són tan importants per a tu que preferiries sacrificar la vida eterna per conservar-les ara. Què hi ha a la llista?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La segona vinguda de Jesús no és l'epíleg, l'apèndix ni la recapitulació de la trista història del pecat i el patiment humà en aquest món caigut. La Segona Vinguda és el gran clímax, la gran esperança de la fe cristiana. Sense ella, què ens queda? La història de la humanitat avança, transcorre una escena miserable rere l'altra, una tragèdia rere l'altra, fins que finalment tot acaba en la mort. Al marge de l'esperança que ens ofereix la vinguda de Crist, la vida és, com va escriure William Shakespeare, “una història explicada per un idiota, plena de so i fúria, que no significa res”. I no obstant això, tenim aquesta esperança perquè la Paraula de Déu ens la confirma, una i altra vegada. Tenim aquesta esperança perquè Jesús ens va rescatar amb la seva vida (Marc 10:45), i per cert Jesús està tornant per buscar allò que va pagar. Les estrelles del cel no ens parlen de la Segona Vinguda. Les aus que reflen en els arbres no l'anuncien. Aquestes coses en si podrien indicar alguna cosa bona, alguna cosa esperançadora sobre la realitat mateixa. Però elles no ens ensenyen que un dia, quan Jesús torni, “sonarà la trompeta i els morts ressuscitaran incorruptibles, i nosaltres serem transformats” (1 Corintis 15:52). No ens ensenyen que un dia aixecarem la vista i veurem “el Fill de l'Home assegut a la dreta del Totpoderós, i com ve entre els núvols del cel” (Marc 14:62). No, sabem aquestes coses perquè la Paraula de Déu ens les va explicar, i confiem en el que la Paraula ens promet.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Pensa en el que significaria si la segona vinguda de Jesús realment no fos res més que allò que alguns creuen que és: la plena expressió dels principis cristians en la vida dels seguidors de Crist. Per molt meravellosa que fos, finalment, per què ens deixaria sense esperança?
2. Per què la idea popular que l'univers va sorgir del no-res és tan absurda? Per què la gent promouria aquest concepte, i per què alguns creuen en aquesta idea? Per què la creença en un Déu etern, que va crear totes les coses, és una explicació molt més lògica i racional per a l'univers?
3. Comparteix amb la teva classe quines coses posaries en una llista: coses que consideres tan importants en aquesta vida que sacrificarías l'esperança de l'eternitat per conservar-les ara. Què poden aprendre els uns dels altres sobre el contingut d'aquestes llistes? Si no tenen res a les llistes, com podem assegurar-nos, llavors, que no hi hagi res a la vida que ens impedeixi salvar-nos, com serà el cas de molts?

RESUM: La segona vinguda de Crist és la creença fonamental que dóna sentit i significat a tota religió cristiana. És l'esdeveniment que, en definitiva, compleix i satisfà tots els somnis i les esperances de la humanitat.